

Læseklubmateriale

NEW YORK TIMES BESTSELLER

De forviste

af
**CHRISTINA
BAKER KLINE**

NY HISTORISK ROMAN
AF FORFATTEREN TIL
PIGEN UDEN NAVN

GADS FORLAG

Spørgsmål

1. Kendte du noget til denne del af Australiens historie, før du læste bogen? Lærte du noget nyt, som særligt overraskede dig?
2. Mathinna og Evangeline er begge forældre-løse, og Hazel har et vanskeligt forhold til sin mor. Hvilken betydning har det for deres karakter, og hvad tror du, det ville have betydet for deres historier, hvis deres familier havde været i live?
3. Familien Franklin får Mathinna til at føle sig fremmed i Hobart Town, men mrs. Wilson fortæller Mathinna, at det er dem, der ikke hører hjemme. Hvad vil det sige at høre til et sted? Hvem bestemmer, om man hører til?
4. Blev du overrasket over Evangelines skæbne? Hvorfor og hvorfor ikke?
5. Hvad betyder det for Mathinna, at hun mister sit sprog? Af alle de måder, hvorpå hun ændrer sig efter at have forladt Flinders, føles dette tab størst og gør en afgørende forskel mellem hendes gamle og nye liv. Hvorfor?
6. Mange karakterer i bogen refererer til og finder trøst i Shakespeares *Stormen*. Hvis du har læst *Stormen*, hvorfor tror du så, at forfatteren har valgt dette skuespil? Hvilken forbindelse er der til *De forviste*, og hvilke almindelige temaer har de to værker til fælles?
7. På et vist tidspunkt tænker Mathinna ved sig selv: "Hun var træt af at føle det, som hun levede mellem to verdener. Dette her var den verden, hun levede i nu." Hvordan fungerer Van Diemers Land som "mellem verdener" for de forskellige karakterer? Hvordan kæmper de for at forlade deres gamle liv og tilpasse sig det nye?
8. Tror du, at Hazel virkelig kunne have tilgivet Buck, hvis han havde ladet hende gøre det? Ville du have kunnet tilgive ham efter alt, hvad han havde gjort?
9. Ruby tænker på sine "mange mødre", og hvordan de hver for sig har haft en nøglerolle i omsorgen for hende og i at gøre hende til den, hun er blevet. Hvilken rolle spiller nyfundne familier og nyfundne mødre især i historien?
10. Dr. Garrett overvejer de privilegier, beboerne på Van Diemens Land har, og siger: "Det er min fornemmelse, at det giver visse friheder at bo i den nye verden trods dens prøvelser og begrænsninger. Sociale hierarkier praktiseres ikke så rigtigt." I hvilke retninger gælder det for karaktererne i *De forviste*? Hvilke begrænsninger er der for deres frihed – hvilke karakterer har denne frihed, og hvorfor er andre udelukket fra den?
11. Hvilken forbindelse mener du, der er mellem den historiske verden i *De forviste* og i dag?

Christina Baker Kline

◊ Hvem inspirerede dig til at blive forfatter?

Jeg tror altid gerne, jeg har villet være forfatter. Jeg er elendig til mange ting, men jeg har én virkelig evne: Jeg er en god redaktør, og jeg elsker det. Selv om jeg som tolvårig så mig selv som forfatter, håbede jeg som attenårig mere realistisk (og uden fortrydelse) på at blive redaktør på et forlag eller ved et magasin. Men en lærer på college tilskyndede mig til at søge om et MFA (Master of Fine Arts-program), og med to års frihed til at skrive færdiggjorde jeg et udkast til det, der blev min første roman, *Sweet Water*.

I de næste tyve år levede jeg af at skrive bøger, redigere og undervise. Først da jeg havde udgivet min femte roman, *Pigen uden navn*, var jeg i stand til at koncentrere mig om at skrive og de dertil relaterede projekter uden at måtte tjene penge på andre måder også. (Jeg afholder stadig workshops og er af og til mentor for vordende forfattere).

Det anstrengende ved at blive forfatter er, at man skal tage sig selv meget alvorligt, før nogen andre gør det. Når man begynder, har man ikke en masse opbakning fra andre. Det er en selv, der opstiller alle reglerne og grænserne og prøver at skabe et mentalt og emotionelt rum, hvori man føler sig værdig til at bruge tid på og bringe de ofre, der skal til, for at skabe et værk. Jeg fortæller mine studerende, at man bliver forfatter, når man har fået en bog udgivet, men man er en litterær skribent, når man tager sig selv alvorligt som et kreativt menneske.

◊ Hvilke opmuntrende ord vil du give unge elever verden over med på vejen?

Vær en svamp. Sug alt muligt til dig: Alle former for ord, musik, kunst, film, dans. Find en måde at udtrykke dig selv på kreativt. Tag chancer: ansøg om ting. Grib chancerne for at rejse. Og det vigtigste: Når man fremhæver sig selv, risikerer man at blive afvist. Folk – sandsynligvis mange – vil sige nej til dig. Af og til lyder der et ja. Følg det ja! Dermed mener jeg: Lyt til de positive stemmer. Tag dem alvorligt. Tro på dem, der tror på dig.

◊ Hvad anser du for essentielt for din skriveproces?

Ernest Hemingway skal engang have sagt: ”Skriv når du er fuld, rediger når du er ædru.” Uanset om han mente det bogstaveligt eller metaforisk, tog jeg rådet til mig. Jeg prøver at skrive, så hurtigt jeg kan, for at holde redaktørens stemme i mit hoved stangen. Så reviderer jeg hensynsløst. På et vist tidspunkt er jeg dødtræt af bogen og beslutter, at den er elendig og aldrig vil udkomme.

Jeg har lært, at det øjeblik blot er en del af min proces. Jeg tænker på Peter Plys, der sidder fast i kaninhullet. Han er kommet alt for langt til at vende om, så han må fortsætte, uanset hvor umuligt det forekommer. På et vist tidspunkt, mens jeg skriver en roman, har jeg det sådan. Hver gang. Det vigtigste er at FORTSÆTTE. Mange yderst talentfulde forfattere, jeg kender og har undervist, kan tilsyneladende ikke blive færdige med et manuskript. De forlader det og begynder forfra, så når de samme punkt igen med den næste bog. Drømmen er så meget mere perfekt end virkeligheden.

I bogens taksigelser skriver du: ”Først da jeg var færdig med at skrive *De forviste*, indså jeg, at jeg havde vævet tre tråde i min egen historie ind i handlingen ...” Kan du sige mere om de tre tråde, og om hvordan du skabte romanen?

En kort artikel i New York Times fangede for få år siden mit blik. Den handlede om transporten af kvindelige straffefanger fra Storbritannien til Australien sammen med deres børn. Jeg blev straks nysgerrig og ville gerne vide mere.

Mens jeg studerede, var jeg Rotary Fellow i Australien i seks uger. Senere skrev jeg en fagbog om feminister sammen med min mor. Jeg underviste også i et kvindefængsel. Disse tråde mødtes, da jeg læste den artikel. Jeg vidste, jeg havde fundet et emne, der ville virke opslugende på mig de næste tre år.

Jeg begyndte bogen med fokus på tre dømte kvinder, men da jeg udvidede min research, indså jeg, at det ville være uansvarligt ikke at inddrage historien om de oprindelige folk, som blev forflyttet, da europæiske kolonialister landede på deres kyster.

Jeg opdagede en historie fra det virkelige liv om Mathinna, en tasmansk indfødt pige, som var blevet forældreløs og blev taget i huset af Tasmaniens guvernør, Sir John Franklin (som senere blev berømt og fik et uheldigt endeligt som arktisk opdagelsesrejsende) og hans ambitiøse, komplicerede kone, Lady Jane. Temaerne i denne piges historie – hendes ihærdighed og hendes fortrængning – gav god modvægt og var en kontrast til historien om de kvindelige fanger.

Hvordan lavede du research til romanen, og hvad betragtede du som den rette blanding af fiktive kontra historiske karakterer?

Bogen medførte bjerge af research! Jeg rejste til England, Skotland, Australien og Tasmanien, hvor de kvindelige fanger i *De forviste* endte.

Jeg læste snesevis af bøger og hundredvis af artikler og interviewede historikere og videnskabsmænd. Jeg så film og studerede kort. Researchen var opslugende. Jeg var nødt til at løsrive mig og begynde at skrive.

De forviste har fem-seks virkelige karakterer: Elizabeth Fry, Mathinna, ægteparret Franklin, en kvindelig læge i bogens sidste kapitel og enkelte andre. Jeg kan godt lide at have frihed til at skabe, men somme tider er livet, som man siger, mærkeligere og mere tiltrækkende end fiktionen, karakterer baseret på virkelige mennesker kan rodfæste fortællingen i historien.

Hvad mener du, romanen fortæller om tanken om forvisning?

Romanen havde flere forskellige arbejdstitler. Ingen af dem var den helt rigtige. Da jeg var færdig med at skrive, lavede jeg en brainstorm med en liste over temaer i bogen. Da jeg nåede de forviste, vidste jeg, det var perfekt: episk, elegisk og passede præcis på alle karaktererne i romanen.

Forvisning er både en sindstilstand og en bogstavelig tilstand. Når man rives væk fra alt, hvad man kender, steder og mennesker man kender godt, må man genopfinde sig selv. Hvad værdsætter man, hvad holder man af, hvordan finder man mening og trøst, når man er på egen hånd et sted, hvor man aldrig før har været?

Evangeline, Hazel og Mathinna kommer ud for mange prøvelser, men de lærer også noget om sig selv og om menneskets natur generelt, som de ellers aldrig ville have lært. Forvisning kan være en mulighed for vækst, hvis der findes en udvej til frihed. Der gør der ikke for alle.

Vidste du, hvordan romanen skulle slutte, før du begyndte at skrive den eller foretog du ændringer undervejs?

Under min research opstillede jeg et 50 siders dokument med min oprindelige plan for handlingen. Jeg fastholdt en smule af det og afveg fra det på afgørende steder, når karaktererne bredte vingerne ud, og historien fik sit eget liv. Sådan går det altid.